

In Memoriam:

GELLERT FERENC

1922–2002

GELLERT Ferenc kollégánk, aki 1922-ben Kassán született, 80 évesen Budapesten fejezte be életét 2002. január 20-án. Kassán a premontrei rend által fenntartott magyar iskolába járt és ott is érettségizett. Családjának szakmai rendjét megtartva a budapesti József Nádor Műszaki Egyetem Általános Mérnöki Karára iratkozott be. A háború alatt, mint sokan mások, ő is Németországba került mint egyetemi hallgató. A háború befejezése előtt, útban hazafelé, egy légitámadás során súlyosan megsebesült. Felgyógyulása után az akkorra már Kassáról Balassagyarmatra kitelepített szüleihez költözött. Itt édesapja nyomdokain haladva a földhivatalnál geodéziával kezdett foglalkozni. Tanulmányait befejezendő ismét Budapestre került, és tanulmányai mellett a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézetben vállalt munkát. Az egyetemet sikeresen befejezte, 1954-ben bányamérnöki oklevelet szerzett. Az ELGI olajkutató terepi csoportjaiban dolgozott a Hajdúságban, Mezőkövesden és az ország különböző területein.

1955-ben az Országos Földtani Főigazgatóság (OFF) főmérnökévé nevezték ki. 1956-tól részt vett az OFF és a Kínai Népköztársaság Geológiai Minisztériuma által Észak- és Északkelet-Kína területein szervezett expedícióban. Az ELGI által vezetett kőolajkutató geofizikai munkálatokban a geodézia vezetőjeként dolgozott. 1962-

es hazatérése után az ELGI igazgatója mellett tudományos titkárként tevékenykedett, majd az ELGI adattárának vezetője lett. Mivel kitűnően beszélt nyelveket, 1965-ben áthelyezték a Központi Földtani Hivatal (az OFF jogutóda) Nemzetközi Osztályára. Több nagy jelentőségű konferencia sikeres megszervezése dicsérete munkáját.

1970-ben áthelyezték a Magyar Állami Földtani Intézetbe, ahol kezdetben műszaki-tudományos tanácsadóként dolgozott, majd 1974–76 között a kubai földtani-geofizikai expedíció szervezését végezte. 1978-ban a földtani adattár vezetője lett. Tekintélyes részt vállalt az akkor újdonságnak számított mikrofilmes rendszer és adattárolás földtani meghonosításában. 1984-ben ment nyugdíjba.

GELLERT Ferenc a Magyar Geofizikusok Egyesületének alapító tagja, a Magyarhoni Földtani Társulat rendes tagja volt. Gyászolja felesége és két fia, valamint volt munkatársai. Nyugodjék békében!

Ádám Oszkár

Köszönet mindazoknak, akik jelenlétükkel megtisztelték férjemet utolsó útján és mély gyászunkban mellettünk álltak.

Gellert Ferencné

LAMBERT FERENC

1925–2001

LAMBERT Feri hajdani munkatársunk, a Magyar Geofizikusok Egyesületének alapító tagja 1925. október 13-án született Etyeken egyszerű munkáscsalád gyermekeként. Az általános iskola elvégzése után a kereskedő szakmában helyezkedett el, majd közben, a középiskolát is elvégezve, érettségi vizsgát tett.

1952-ben vették fel a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézet második középiskoláképző geofizikus technikus tanfolyamára, melyet elvégezve 1953 nyarán szeizmikus csoportokhoz került kitűző-szintező munka-

körbe. 1955-től segédészlelő, majd önálló észlelőként dolgozott refrakciós munkát végző dunántúli szeizmikus csoportoknál. Szorgalmas, a földtani problémák iránt érdeklődő tanulékony munkatárs volt, a rábízott feladatokat mindenkor lelkiismeretesen és pontosan hajtotta végre, munkáját elismerték. Vidám természete és jó kapcsolatteremtő tulajdonsága miatt munkatársai megbecsülték és szerették. Jó szervező volt, 1958-tól szeizmikus csoportvezetői megbízásokat kapott, ebben a munkakörben 1962-ig dolgozott az ELGI-ben.

A 60-as évek elején a Mecseki Uránércbánya Vállalat egy hordozható szeizmikus műszert vásárolt a Geofizikai Mérőműszerek Gyárától és létrehozta saját szeizmikus kutatócsoportját. Feri ennek felállításában és dunántúli kutatómunkáiban vett részt 1963 derekáig. Időközben levelező hallgatóként a Szabó József Geológiai Technikum geológus technikus oklevelét is megszerezte.

Tízévi, folyamatosan változó körülmények között végzett embert próbáló terepi munka után a Szabó József Geológiai Technikum alkalmazásába lépett demonstrátori, kiegészítő tanári, majd tanári munkakörben. A technikum Tatabányára költözéséig oktatói munkakörét nagy lelkiismeretességgel és a fiatalok iránt érzett őszinte szeretetével töltötte be. Tanítványai közül sokan nosztalgiával emlékeznek az általa szervezett tanulmányi kirándulások vidám légkörű és sok új földtani tapasztalatot nyújtó értékeire.

Ha egészségi állapota lehetővé tette volna, nyugdíjba

vonulásáig tanári munkakörben marad. Sajnos egy közúti balesetben elszenvedett maradandó sérülés miatt a napi utazással járó terheket nem vállalhatta már, ezért a Központi Földtani Hivatal és a Magyar Állami Földtani Intézet adattárában dolgozott tovább, ahol jó emlékezőtehetségét, tárgyi tudását és helyi ismereteit nagyon megbecsülték.

Idősebb korára egészsége fokozatosan továbbromlott, betegsége nyugdíjas éveit is megkeserítette, szűkebb segítő baráti köre is már eltávozott az élethől, közben családjá anyagi gondjai is súlyosbodtak. Feri hosszú szenvedés után 2001. november 8-án hunyt el. Búcsúztató szavaiban dr. NAGY István Zoltánné geológus tanártársa emelte ki Feri múlhatatlan emberi értékeit: a fiatalok iránti rokonszenves segítőkész szeretetét, kollegái iránti együtt érző megbecsülését.

Kedves Feri, nyugodj kiérdemelt békében! Emberi értékeid nem felejtve emléked megőrizzük.

Hobot József, Polcz Iván

SZABÓ GÁBOR

1923–2001

2001. december 1-jén temettük kedves barátunkat és kollégánkat, a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézet tudományos munkatársát. Gábor szülővárosában, Sátoraljaújhelyen a piaristák reál gimnáziumában végezte középiskolai tanulmányait. Érettségi után a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen kezdte meg mérnöki tanulmányait. Egyidejűleg felvételt nyert a Szent Imre Kollégiumba, melynek szelleme és baráti közössége meghatározó szerepet töltött be egyéniségének fejlődésében.

Ahhoz a generációhoz tartozott, melynek boldog és felhőtlen ifjúságát bombaként rombolta szét a háború és az azt követő földindulás. Félbeszakadt egyetemi tanulmányait, a háborút követő zűrzavaros viszonyok miatt, csak néhány év késéssel tudta befejezni.

Mérnöki végzettséggel került a geofizikusok meglehetősen zárt világába. Közvetlen, vidám, energikus egyéniségének köszönhetően rövid idő alatt elnyerte főnökei és munkatársai bizalmát és megbecsülését. Munkájára mindvégig a mérnöki pontosság volt jellemző.

Kezdetben az országos másodrendű gravitációs alaphálózat graviméteres mérési munkáiban vett részt. E munka keretében kísérletet tett a magyar és a csehszlovák graviméteres alaphálózat területileg változó szintkülönbségének meghatározására és a különbség okának feltárására.

Az ötvenes évek közepétől csoportvezetőként hegységvidékeink (Mecsek, Bakony, Pilis hg., Budai-hg.,

Mátra és Tokaji-hegy) áttekintő graviméterméréseit irányította. E mérések célja a hegységek peremvidékein és belsejében lévő — szén- és bauxitkutatás szempontjából perspektivikus — részmedencék feltérképezése volt. A méréseknel szükséges és igen bonyolult korrekciók számítására igyekezett minél pontosabb és minél kevésbé munkaigényes eljárásokat kidolgozni.

1959 és 1961 között a Nemzetközi Geofizikai Év és annak folytatása, a Nyugodt Nap Éve program keretében a Tihanyi Observatóriumban a luniszoláris hatás vizsgálata érdekében végzett graviméteres mérésekben vett részt.

1968-tól az ország különböző vidékein elsősorban kismélységű medenceterületeken vízkutatási céllal végzett részletes graviméterméréseket. Gravitációs méréseivel, jelentősen hozzájárult országunk földtani felépítésének jobb megismeréséhez.

Közösségteremtő ember volt, aki a terepi munkák sokszor embert próbáló körülményei ellenére munkatársaiból meleg, családias, baráti közösséget tudott kovácsolni. Egykori csoportjának tagjai ma is nosztalgiával gondolnak az együtt töltött évekre.

Fokozatosan romló egészségi állapota sajnos egyre inkább akadályozta szakmai tevékenységében, míg végül 53 évesen, 1976-ban nyugdíjba kényszerült.

Mindnyájan, akik ismertük és szerettük fájó szívvel váltunk meg tőle és most, amikor végső búcsúra kényszerülünk, csak azt ígérhetjük: emléket megőrizzük.

Szabó Zoltán

A 42. évfolyamban közölt szakcikk lektorainak névsora ABC szerint:

ÁDÁM Oszkár
ALBU István
KUMMER István
ORMOS Tamás
RÁNER Géza
SZEIDOVITZ Győző
SZÜCS István
VERŐ József
ZILÁHI-SEBESS László id.

HU ISSN 0025—0120

Főszerkesztő: dr. Bodoky Tamás

Szerkesztő: Tóth Lajos

Szerkesztőbizottság: dr. Aczél Etelka, dr. Ferenczy László, Hegybíró Zsuzsanna, Kakas Kristóf,
dr. Ormos Tamás, dr. Szarka László, Verő László

A szerkesztőség címe: Budapest, II., Fő u. 68. (1371 Budapest, Pf. 433)

Telefon: (1)201-9815
